

Lord Rusty

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET FATALE LANCET

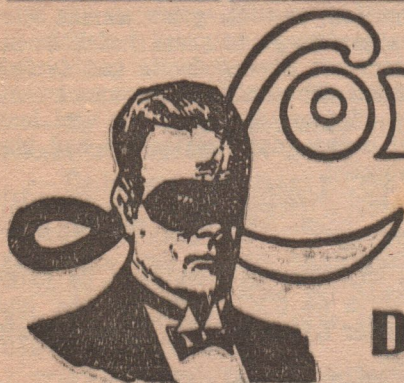
N° 2662

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET FATALE LANCET

HOOFDSTUK I.

EEN RUSSISCH STUDENT IN LONDEN

Het was omstreeks drie uur in de middag, toen voor een groot flatgebouw in Malda Vale, een van de breedste verkeerswegen in het noord-westen van Londen, een grote blauwe auto stopte.

Daaruit stapte een elegante, rijzige man en toch eenvoudig gekleed.

Die man was John Raffles, de Grote Onbekende, de man, op wiens hoofd een premie van tweeduizend pond sterling stond, zonder dat nog ooit een enkele politiemann, hoe handig ook, er in was geslaagd, die som te verdienen.

Maar niet in die kwaliteit stapte hij nu uit de prachtige auto, een grote

Rolls-Royce, die nu voor het huis stil stond.

Nee, hij was op dit ogenblik Lord William Aberdeen, de bekende Londense philanthroop, die met gulle hand het geld aan instellingen van liefdadigheid wég-schonk, en die wel over onuitputtelijke rijkdommen moest beschikken.

Raffles en Lord Aberdeen waren een en dezelfde persoon.

Sedert vele jaren speelde John Raffles deze rol, om des te gemakkelijker en veiliger zijn taak te kunnen vervullen: onrecht goed maken, helpen waar mogelijk was en de mijsdaad straffen.

Hij zei nu zachtjes iets tegen de chauffeur, een man van reusachtige lichaamsbouw en de auto reed langzaam weg.

Raffles stapte op de huisdeur toe en belde aan.

Een dienstmeisje deed hem open.

Zij scheen hem te kennen, want zij deed de deur dadelijk verder open en liet de bezoeker binnenkomen.

— Is mijnheer Domirsky thuis? vroeg Raffles.

— Ja, mylord. Hij zit, geloof ik, te studeren.

— Ik zal hem eens gaan verrassen, zei Raffles; hij liep de hall door en begon de brede trap te beklimmen.

Op de eerste verdieping moest hij opzij gaan voor iemand, die van boven kwam.

Het was een man van een jaar of vijftig met een stuurs gezicht, goed gekleed en met donkere zuidelijke ogen.

Hij bromde een verontschuldiging, daar hij Raffles bijna van de been had gelopen en liep verder naar beneden.

Raffles keek hem even na en bromde in zich zelf:

— Dat is, geloof ik, mijnheer Draper, van de tweede verdieping. Hij schijnt niet erg in zijn humeur te zijn.

Daarna ging hij verder en pas op de vierde verdieping stond hij even stil.

Op het brede portaal kwamen verscheidene deuren uit. Op een daarvan zat een klein bordje, waarop stond:

— Dimitri Domirsky, student in de medicijnen.

Raffles drukte op de bel naast de deur, en een ogenblik later werd de deur geopend door een meisje met een echt Slavisch type, grote amandelvormige ogen, onberispelijk getekende wenkbrauwen en een fijn neusje.

Zij was zeker niet ouder dan twintig jaar.

Even keek zij de bezoeker aan en toen riep zij verheugd uit, in een Engels, dat bijna zonder accent was:

— Welkom, mylord! Dat is al lang geleden, dat u mijn broer een bezoek bracht. Kom binnen!

Raffles stapte naar binnen en volgde het jonge meisje naar een vrij groot

vertrek met twee ramen dat als studeervertrek was ingericht.

Voor één van de grote ramen met een valgordijn ervoor, dat het licht alleen door het bovengedeelte van de ruit liet vallen, stond een jongeman van ongeveer 25 jaar, die bijzonder veel leek op het meisje, dat Raffles net had binnengebracht.

Hij had dezelfde, prachtige amandelvormige ogen, hetzelfde zwarte glanzende haar.

Dat was Dimitry Domirsky, de jonge student in de medicijnen, die hier met zijn zuster Ljoeba en zijn moeder Sonja woonde.

Hij hield een reageerbuisje in de hand, dat gevuld was met een lichtblauwe stof, maar dat hij dadelijk in een standaard neerzette, zodra hij de bezoeker had herkend, om hem met uitgestoken handen en een glimlach op zijn gezicht tegemoet te komen.

— Daar doet u goed aan, mylord, zei hij, met een diepe, fraai getimbreerde stem.

Ook hij sprak het Engels zonder merkbaar accent, maar de zinsbouw scheen hem toch wel wat moeite te geven, want soms hield hij midden in een zin even op, om na te denken.

— Ik hoop toch niet, dat ik je kom storen, beste Dimitry? vroeg Raffles. Ik weet bij ondervinding, dat er niets zo onaangenaam is, dan om door een bezoek gehinderd te worden, als men bezig is met een belangrijke proef.

— Het had niet veel om het lijf, mylord. Ik ben bezig aan een kleine studie over de bloedcoagulatie bij menselijke wezens na de dood. Maar het kan wachten, ik ben veel te blij dat mijn weldoener mij weer eens komt opzoeken.

— Stil, dat mag je niet zeggen! kwam Raffles vlug. Jij weet, dat ik dat woord niet graag hoor.

— Maar mylord, als Dimitry een ander woord gebruikte, dan zou hij verkeerd gedaan hebben, viel Ljoeba uit, en haar mooie ogen glansden. Was u het dan niet, die zich een paar jaren geleden het lot van ons hebt aangetrokken, toen wij hier in het vreemde land praktisch radeloos waren, daar iedere

bron van inkomsten was uitgeput en mijn broeder op het punt stond zijn studies aan de universiteit te moeten opgeven? Hebt u soms niet geholpen aan een betrekking als assistente aan het laboratorium van Professor Hindsman?

— Ik zeg u, dat het niets voorstelt. Maakt uw moeder het goed?

— De laatste tijd klaagt zij een beetje over pijnen in de borst, mylord, antwoordde Dimitry, en er verscheen een zorgelijke trek op zijn knap gezicht.

— Zo? vroeg Raffles vol belangstelling. Jij hebt toch dadelijk een goede dokter erbij gehaald?

— Dat spreekt vanzelf, mylord! antwoordde de jonge student, maar...

— Welnu? Waarom ga je niet verder?

— Maar, hij was van oordeel, dat moeder alleen zou kunnen genezen, geheel en al begrijpt gij, als zij een paar maanden in het zuiden van Frankrijk kon doorbrengen. En... wel mylord, er zijn redenen...

Raffles schudde zachtjes het hoofd en zei toen op licht bestraffende toon:

— Het lijkt mij toch, dat wij elkaar nu lang genoeg kennen om te weten, wat wij aan elkaar hebben. Waarom heb je mij dat niet direkt gezegd? Luister eens. Morgen maak je alles voor het vertrek van uw moeder in orde, wij spreken er later wel over.

— Mylord! Nee, dat kan niet, dat mogen wij werkelijk niet aannemen, barstte Ljoeba nu uit.

— Je moet het aannemen, het gaat om jullie moeder, viel Raffles haar glimlachend in de rede. Maar wij zouden hier niet meer over praten, nietwaar? Het heeft ook werkelijk niets te betekenen? Ik heb toevallig bij Avignon een klein landgoed, dat nu onbewoond is en waar alleen mijn rentmeester woont, een brave oude man, die met zijn dochter je moeder graag zal ontvangen en verplegen. Apropos, ik ben net je buurman Draper op de trap tegengekomen; hij zag er tamelijk ontevreden uit. Is hij nog altijd dezelfde vreemde sinjeur als twee of drie maanden geleden, toen hij hier introk?

Broer en zus hadden een snelle blik

met elkaar gewisseld en de jonge student balde nu zijn vuisten, terwijl er een trek van boosheid op zijn gezicht verscheen.

Ljoeba was beurtelings vuurrood en doodsbleek geworden, maar geen van beiden sprak een woord.

Raffles keek hen beurtelings onderzoekend aan en zei toen:

— Jullie antwoorden niet? Onaangenaamheden met mijnheer Draper gehad?

— Mylord, ik voel dat wij voor u geen geheimen mogen hebben, viel Dimitry uit. De kerel, die Draper heeft het al een paar keer in zijn hoofd gehaald mijn zuster lastig te vallen met zijn onbeschaamde voorstellen en gisteren heb ik hem verrast, terwijl hij probeerde haar op het donkere portaal op de derde verdieping te kussen. Ik heb hem een mep in zijn gezicht gegeven en de kerel trok zich terug, grommend als een everzwijn. Maar laat hij oppassen voor mij; als hij het nog eens durft, sta ik niet voor mij zelf in.

— Zo, zo, is Jesse Draper van dat slag? riep Raffles uit. Hoe oud is die man wel?

— Zeker wel vijftig, mylord, antwoordde het meisje. Hij woont op de tweede verdieping en hij heeft vier prachtige kamers tot zijn beschikking. Hij gaat ook altijd uitstekend gekleed, kortom naar het uiterlijk te oordelen, moet hij veel geld hebben.

— Dat zal ik eens in mijn oren knopen, zei Raffles in zichzelf. Ik geloof, dat ik hier een goed onderwerp gevonden heb, om mijn kunsten weer eens te beproeven.

Hij wendde zich nu weer tot Ljoeba en ging verder:

— En hoe staat het met je werkzaamheden, Ljoeba? Bevalt het je op de duur?

— Ik zou voor geen geld meer iets anders willen doen, mylord, riep het meisje vol geestdrift uit. Er is niets, wat volgens mij bij het werk op een chemisch laboratorium kan worden vergeleken. Iedere minuut is interessant en het is een genot steeds verder door te dringen in de duizenden wonderen

van de natuur.

— Heb jij er vrienden weten te maken?

— O zeker, mylord, men is er heel vriendelijk voor mij, er zijn nog wat andere vreemdelingen, een Pool, een Russisch meisje en ook nog een Amerikaan.

— Wel, wel, dat is heel interessant, antwoordde Raffles, die de gultige glimlach had opgevangen, die de jonge student zijn zuster toewierp, maar die door haar niet werd opgemerkt.

Raffles dacht er het zijne van, maar hij was te wellevend, om op het blijkbaar nogal tedere onderwerp door te gaan.

Hij wilde een opmerking maken over de vorderingen, die Dimitry op de universiteit maakte, toen de deur openging en er een kleine, oude dame binnen-

kwam met een fijn bleek gezicht en het mooiste witte haar, dat men zich kan voorstellen.

Dat was Sonja Domirsky, de moeder van de twee jongelui, die al enige tijd in Londen had gewoond, waar het barre klimaat haar gezondheid geen goed had gedaan.

Raffles ging haar direkt tegemoet om de oude dame te begroeten en al gauw was nu het gesprek algemeen.

Een half uur later waren alle voorbereidingen getroffen voor de reis van de oude dame naar het zuiden van Frankrijk, en de afspraak werd gemaakt, dat zij al over vier dagen zou vertrekken.

En niemand van de aanwezigen vermoedde, dat er, voor dat die vier dagen verstreken waren, iets vreselijks in hetzelfde huis zou gebeuren, waardoor de reis voor geruime tijd werd uitgesteld...

HOOFDSTUK II.

DE MOORD OP JESSE DRAPER

Er waren twee dagen verlopen, sinds dit gesprek in de werkkamer van Dimitry Domirsky.

Het was omstreeks twee uur in de middag en Raffles reed in zijn prachtige auto door de Regentstreet, vergezeld door zijn trouwe vriend en sekretaris Charles Brand.

Op de hoek van een brede zijstraat moest de auto een ogenblik stoppen tot het stoplicht van rood op groen zou springen.

Boven het stadsrumoer uit klonk de schelle stem van een krantenjongen, die met een stapel dagbladen kwam aanrennen en schreeuwde:

— Geheimzinnige misdaad in Maida Vale! Moord op een alleenwonend heer! De daders nog niet op het spoor! Een familielid onder ernstige verdenking!

Raffles wenkte de jongen, juist toen de onafzienbare rij auto's in beweging ging komen en kocht een krant van hem.

Het was de Daily Mail, een groot gedeelte van de voorpagina was gewijd aan de zaak in Maida Vale, zoals de bladen het geheimzinnige geval van dit tijdstip af zouden noemen.

— Wat is er? vroeg Brand nieuwsgierig. Waarom koop je die krant?

— Jesse Draper is vermoord, antwoordde Raffles zachtjes.

— Jesse Draper? Wie is dat? vroeg de jongeman.

— Dat is waar ook, jij zult hem wel

niet kennen. Ik heb hem zelf trouwens alleen maar vluchtig gezien. Hij woont in hetzelfde huis, waar Dimitry Domirsky, zijn moeder en zuster wonen.

— Je Russische beschermelingen? riep Brand uit. Nu, dat is niet erg plezierig voor hen.

— Als het maar niet erger is, zei Raffles zacht in zichzelf, die dacht aan het korte gesprek in de werkkamer van de jonge student.

Hij had de krant opengeslagen, maar nauwelijks had hij een paar regels gelezen of hij tikte de chauffeur op zijn schouder en zei:

— Rijd ons maar weer naar huis, James, ik ben van plan veranderd.

Bij de eerstvolgende dwarsstraat maakte de auto rechtsomkeer en reed dezelfde weg weer terug.

Even later hield de wagen stil voor een mooi huis, een van de grootste in de Cromwellstreet en Raffles stapte haastig uit, gevolgd door Brand.

De auto reed weg en de beide mannen gingen het huis binnen.

Raffles liep recht door naar de bibliotheek, en Brand volgde hem steeds, want hij had aan het gezicht van zijn vriend wel gezien, dat er iets ernstigs was gebeurd, wat al zijn aandacht in beslag nam.

Zodra zij bij een van de ramen waren gaan zitten, duwde Raffles Brand de krant in de hand en zei:

— Wil je zo goed zijn, Charles, het

verslag van de zaak voor te lezen?

En terwijl Raffles zich met gesloten ogen achterover in zijn stoel liet vallen, nam Brand de krant en las het volgende bericht:

GEHEIMZINNIGE MOORD IN MAIDA VALE

Zoon van de vermoorde verdacht.

Gisteravond heeft in het huis N° 357 van de Maida Vale een geheimzinnig misdrijf plaats gehad, waarvan de motieven nog niet helemaal bekend zijn.

Daar woonde sinds een paar maanden een zekere Jesse Draper, een man van ongeveer vijftig jaar, die erg op zich zelf leefde en weinig omgang met vrienden had.

Hij ging door voor erg rijk, of tenminste erg welgesteld.

Hoewel hij vier kamers bewoonde, werd zijn hele huishouden slechts door een oude dame gedaan, voor het ruwe werk geholpen door een even oude dienstbode.

Men wist absoluut niets van het bestaan van familieleden van de vermoorde af en het was voor de portier van het huis dus een verrassing, toen zich omstreeks negen uur 's avonds een nog tamelijk jongeman kwam aanmelden, die verklaarde de zoon van de heer Draper te zijn, die uit Australië was gekomen, om zijn vader na jaren van afwezigheid op te zoeken.

Daar Jesse Draper thuis was, liet de portier de bezoeker natuurlijk doorgaan, na hem te hebben verteld, dat zijn vader op de tweede verdieping woonde.

De oude dienstmeid was al lang naar huis, daar zij voor de middagmaaltijd altijd wegging, en de deur werd de jonge Draper geopend door Miss Dorothea Whitefield, de huishoudster.

Ook aan deze vertelde hij, dat hij de zoon was van Jesse Draper en zijn vader wilde spreken.

Hij volgde de oude dame op de

voet, en trad direkt na haar de kamer binnen, waar Draper zich bevond.

Volgens de verklaringen van Miss Whitefield was deze verdiept in het lezen van een Russische krant, zoals ze hem vaak werden toegestuurd, toen zij met de bezoeker binnenkwam.

Jesse Draper keek op, nam zijn bril af om de bezoeker beter te kunnen zien, werd bleek en zei toen tegen de huishoudster: Laat ons alleen!

De oude dame ging naar haar eigen kamer, een klein vertrek op de derde verdieping, en verder hoorde zij niets meer van de bezoeker.

Om elf uur ging zij weer naar bed, om voor een kop koffie te zorgen.

Zij was enigszins verbaasd, hem niet in het kleine salon te vinden, waar hij op dat ogenblik steeds was.

Zij ging naar zijn werkkamer, waar hij zijn zoon had ontvangen, en klopte aan.

Daar zij geen antwoord kreeg, deed zij de deur open en deinsde dadelijk met een gil van ontzetting terug.

In het midden van het vertrek lag het lichaam van haar meester op de vloer en uit zijn borst gutste een dunne stroom bloed, die al een grote plas om hem heen had gevormd.

In de borst stak het ivoren heft van een uiterst fijne dolk, een soort stiletto, of scalpel, zoals de chirurgen wel gebruiken.

De oude dame merkte dit echter natuurlijk niet op, want zij vluchtte dadelijk in paniek weg en riep de burens bij elkaar, die dadelijk van alle kanten kwamen toelopen.

Daar allen verward door elkaar schreeuwden en blijkbaar niemand wist wat er het eerst moest gebeuren gingen er bijna twintig minuten voorbij, voordat er een dokter ter plaatse was, die bijna tegelijkertijd met een inspecteur van politie, een detektive en een paar agenten binnenkwam.

De politiemannen lieten direkt het vertrek, dat vol nieuwsgierigen stond, ontruimen, en nu kon het onderzoek beginnen.

Het bleek al direkt, dat iedere hulp

hier nutteloos was; Jesse Draper was door het vlijmscherpe, spitse wapen in het hart getroffen, en moest binnen enkele sekonden dood zijn geweest.

Het vertrek was helemaal niet rommelig, waaruit een worsteling zou kunnen afgeleid worden, en diefstal was waarschijnlijk niet het motief van de moord, want de dode had nog zijn gouden horloge, zijn ringen, zijn portefeuille en zijn porte-monnaie, en in de secretaire, die open stond, vond men een vrij groot bedrag aan geld, ongeveer duizend pond.

Van de zoon Draper was geen spoor meer te vinden.

Welke reden de jongeman gehad mag hebben, om zijn vader te doden, is een raadsel.

Een bewoner van de derde verdieping, die omstreeks kwart over negen van de straat kwam en naar zijn woning ging, verzekert, dat hij op de tweede verdieping, uit de woning van Jesse Draper, ruziemakende stemmen heeft horen komen. En hij verzekert pertinent, dat de ruziemakers geen Engels spraken, maar een vreemde taal, hoogstwaarschijnlijk Russisch.

De portier, die dadelijk werd ondervraagd, verzekerde, dat het net negen uur was, toen de jonge Draper verscheen.

Het kon nog geen halftien geweest zijn, toen hij weer wegging, schijnbaar volkomen kalm.

Hij drukte de portier zelfs een geldstukje in de hand en wenste hem rustig goede avond.

Wat het tijdstip van de dood betreft, zijn de gerechtelijke geneesheren het niet helemaal met elkaar eens, maar in ieder geval staat vast, dat de dood tussen negen uur en half-tien moet zijn ingetreden.

De politie staat hier voor een raadsel, want de oude Draper had zich tegenover zijn huishoudster, die weliswaar pas kort in dienst was, nooit over het bestaan van een zoon uitgelaten.

Wij zullen natuurlijk niet nalaten onze lezers trouw op de hoogte te

houden van de vorderingen van het onderzoek, voor zover dit mogelijk is, zonder de politie bij haar nasporingen te bemoeilijken.

Charles Brand liet de krant zakken en keek Raffles nieuwsgierig aan.

Maar deze zat nog altijd met gesloten ogen achter in zijn stoel geleund en alle leven scheen wel uit hem geweken te zijn, zo onbeweeglijk lag hij daar.

Na enige tijd sloeg hij zijn ogen weer op en mompelde hoofdschuddend:

— Wat kan dat te betekenen hebben? Wie was die Draper, wie was de man, die hem kwam opzoeken?

— Zijn zoon toch! riep Brand uit.

— Dat zei hij tenminste, zei Raffles schouderophalend.

— Je denkt dus, dat hij het in feite niet geweest is?

— Hij kan het althans wel hebben voorgewend.

— Maar zou de oude Draper werkelijk een zoon hebben gehad?

— Ja, Charles, dat moet wel!

— Kunnen wij niet eens naar het huis in Maida Vale gaan? vroeg de jongeman.

— Dat ben ik zeker van plan. De zus-ter en de moeder van onze vriend Domirsky zullen wel wat bijstand nodig hebben, want het moet hen erg getroffen hebben, dat in hetzelfde huis, waar zij wonen, maar twee verdiepingen lager, een man vermoord is.

Raffles was opgesprongen en ging naar de huistelefoon. Hij belde Henderson en zei hem, dadelijk weer met de auto voor te komen.

Een ogenblik later waren de beide mannen op weg naar Maida Vale en gedurende de hele rit zeiden zij geen woord, zo waren zij beiden in hun eigen gedachten verdiept.

Voor het huis stond een politieagent, maar hij maakte helemaal geen bezwaar de bezoekers te laten doorgaan, toen zij verklaarden Dimitry Domirsky te willen spreken.

Nadat Raffles Henderson opdracht had gegeven te blijven wachten, gingen de beide mannen naar de vierde verdieping.

Zij vonden het hele gezin van de Russische student thuis en het bleek, dat Raffles goed gezien had; allen waren erg onder de indruk van het drama, dat zich onder hun dak had afgespeeld.

Dimitry kwam de beide mannen dadelijk tegemoet en zei, terwijl hij hen beurtelings een stevige hand gaf:

— Ik ben erg blij dat u gekomen bent, mylord, en ook u, mijnheer Brand. U weet natuurlijk, wat hier is gebeurd.

— Daar komen wij juist voor, beste vriend, gaf Raffles ten antwoord.

— Het treft mij zo bijzonder mylord, daar ik juist gisteravond, het kan nauwelijks een half uur vóór de misdaad zijn geweest, een stevige ruzie heb gehad met de vermoorde.

— Over hetzelfde onderwerp? vroeg

Raffles zachtjes, opdat Ljoeba het niet zou horen.

— Ja mylord! De schurk had weer het lef gehad mijn zuster lastig te vallen, en ik ben hem even de waarheid gaan vertellen. Ik begrijp nu nog niet, dat hij levend uit mijn handen is gekomen.

Raffles wilde een opmerking maken, toen er op de kamerdeur werd geklopt en het dierstmeisje binnen kwam.

— Daar is een inspekteur van politie van de tweede verdieping en hij vraagt, of u zo goed wilt zijn, even bij hem te komen, om hem een paar inlichtingen te geven, heren.

— Hij zal uw getuigenverklaring nodig hebben, beste Dimitry, zei Raffles, die zijn ogen niet van het gezicht van de jonge student had afgehouden. Ga maar snel, het zal zeker niet langer dan een paar minuten hoeven te duren.

HOOFDSTUK III.

HET LANCET

Dimitry knikte Raffles en Brand toe, streek zijn zuster in het langslopen over het glanzende haar en verliet de kamer.

Voor de deur stond een politieagent; de beide mannen liepen de twee trappen af en nu hield de agent de gangdeur van Drapers woning voor de jongeman open.

Dimitry stapte binnen en werd naar een soort ontvangvertrek gebracht, waar hij de politiedokter, een inspecteur van politie, de detektive James Sullivan en een paar agenten van politie aantrof.

Alle ogen vestigden zich op hem, en de jonge student voelde, zonder dat hij kon begrijpen waarom, de vijandschap van al die blikken, die op hem gericht waren.

De inspecteur was de eerste, die sprak:

— Wij zijn zo vrij geweest u te laten roepen, omdat u ons misschien een paar inlichtingen kunt geven, in verband met de moord op Jesse Draper, mijnheer. U weet misschien, dat de misdaad gepleegd is met een uiterst fijn mes, van het beste staal vervaardigd, en geen gewone dolk!

Dimitry knikte, zonder antwoord te geven.

— Speciaal over dat lancet, of hoe men dat mes anders zou noemen, zou ik graag wat enige inlichtingen van u hebben. Ik zou u het moordwapen graag eens laten zien, mijnheer Domirsky en dan moet u mij er uw oordeel eens over zeggen.

Hij had tot dusverre zijn handen achter zijn rug gehouden en hield nu plotseling de jonge student een voorwerp voor, dat hem met een kreet van schrik en zo bleek als een doek, achteruit deed deinzen, terwijl zijn ogen hem bijna uit het hoofd pulden.

Het was een ontleedmes, waarvan het dunne, maar sterke lemmet ongeveer vijftien centimeter lang was.

Het heft, bijna even lang, was van ivoor en had ongeveer de vorm van de greep van een scheermes.

Een stootplaat bezat het mes niet en het heft was even breed als het lemmet, dat lichtelijk gekromd was.

Een ogenblik heerste er een dodelijk stilzwijgen in het vertrek.

— U kunt mij zeker wel vertellen, wat dit voor een voorwerp is? viel eindelijk de stem van de inspecteur als lood

in de stilte.

— Het is een zogenaamde scalpel, een ontleedmes voor speciale gevallen of grote operaties, antwoordde de jongeman op schorre toon.

— Kunt u mij misschien zeggen van wie dat ontleedmes is?

— Het is mijn eigendom, antwoordde Dimitry hees. Het is een geschenk van Lord Aberdeen en het maakte deel uit van een collectie andere instrumenten, die samen in een etui liggen. Ik kan mij absoluut niet voorstellen, hoe het voorwerp hier in uw handen komt...

— Met dit ontleedmes is Jesse Draper vermoord! klonk nu de zware stem van James Sullivan.

Iedereen had dit verwacht, en toch maakten die paar woorden een onheils spellende indruk.

Dimitry Domirsky bleef onbeweeglijk op dezelfde plek staan en staarde Sullivan strak aan.

Toen kwam het met moeite over zijn lippen:

— Ik ben onschuldig. Ik heb met deze zaak niets te maken. Ik weet niet hoe dat mes hier komt en uit mijn etui is verdwenen.

— Het zal u moeilijk vallen, deze bewering vol te houden, mijnheer, antwoordde de inspecteur koel. Ik wil u wel zeggen, dat wij u dit alles al eerder zouden hebben gevraagd, als wij gisteren geweten hadden, wat wij nu weten. Antwoord mij zonder omwegen op mijn vragen, die ik u zal stellen.

— U kunt mij vragen, wat u wilt, barstte de jonge student nu uit, ik heb niets te verzwijgen.

— Zoveel te beter voor u, antwoordde de inspecteur droogjes. Wilt u mij eens vertellen wat u gisteravond, na zeven uur, gedaan hebt?

— Ik heb een wandeling gemaakt van ongeveer een uur, toen kwam ik terug, en ik trof Jesse Draper op het portaal van de tweede verdieping, zoals ik hem al eens meer betrapt had, terwijl hij probeerde mijn zuster te kussen. Ik greep hem in de nek en slingerde hem opzij. Hij ging zijn woning binnen en ik volgde hem, om hem te zeggen, hoe ik over hem dacht. Ik waarschuwde hem,

dat hij dit nooit weer moest doen, want dat ik anders niet voor mijzelf zou kunnen instaan.

— Hoe lang duurde dat gesprek?

— Zeker niet langer dan een kwartier.

— Heeft de portier u het huis zien binnengaan?

— Ja, ik heb nog even met hem gesproken.

— Wat deed u daarna?

— Ik ging naar mijn eigen woning.

— Dat kunnen uw moeder en uw zuster dus getuigen?

— Nee. Ik was te opgewonden en wilde hun niet dadelijk onder de ogen komen. Ik ben dadelijk door naar mijn studeervertrek gegaan. Pas een uur later ben ik in de huiskamer gekomen.

— Zo, dat alles spreekt niet in uw voordeel, mijnheer Domirsky. Betrouwbare getuigen verklaren, dat u al meer malen ruzie met de dode hebt gehad. Dat ontkent u toch zeker niet?

— Ik denk er niet aan; het is zo. Jesse Draper is nu dood, maar dat zal mij niet beletten te zeggen, dat hij een oude schurk was.

— Men heeft al verklaard, dat men u onder het ruzie maken Russisch met de vermoorde heeft horen spreken. Waarom deed u dat?

— Russisch? riep Dimitry verbaasd uit. Waarom zou ik Russisch met hem hebben gesproken? Ik heb al die tijd Engels gesproken, wat iedere vreemdeling zou doen, die met een Engelsman spreekt.

De inspecteur keek de jonge student enige tijd strak aan en ging toen op koele toon verder:

— Zeg mij eens, of u de zoon van Draper kent?

— Ik wist niet, dat hij een zoon had, voor ik het in de krant las, antwoordde Domirsky kortaf.

— U hebt die jongeman dus eergisteravond niet gezien?

— Nee. En nu u toch over die man spreekt. Mag ik u een vraag stellen? Hoe is het mogelijk, dat de zoon van Draper zijn vader om negen uur aantrof, als ik om halfnegen bij hem was en hem doodda?

De inspecteur beet zich op de lippen, de vraag kwam plotseling en was volkomen juist.

Maar de politiemann liet zich niet zo spoedig uit het veld slaan.

Hij had het ontleedmes nog steeds in de hand, en dat loog niet.

— Vermoedelijk hebt u zich verborgen in de woning van de heer Draper zelf, of op het portaal, zolang de bezoeker gebleven is. Ik geef toe, dat wij hem aanvankelijk voor de moordenaar hielden. Die verdenking moet nu natuurlijk vervallen. Overigens, het is niet mijn zaak met u over deze dingen te spreken. Ik vervul mijn taak, door u te arresteren en dat doe ik bij deze.

— Wat? U waagt het dus...! riep de jonge Rus op hese toon. U verdenkt mij van deze afschuwelijke moord? 't Is waar, dat ik Draper haatte, maar tot zo iets zou ik nooit in staat zijn. Een sluipmoord, bah!

— Wat u tot uw verdediging in het midden hebt te brengen, dat kunt u voor de rechter-commisaris doen, antwoordde de inspecteur koel. Maak u klaar om ons te volgen.

— U zult mij toch zeker wel toestaan, afscheid van mijn familie te nemen? riep Dimitry uit.

— Dat mag u, twee agenten en ik gaan met u mee.

Het gezicht van Dimitry was doodsbleek, toen hij, omringd door de politiemannen de trappen besteeg naar zijn woning.

Voor de deur stond hij een ogenblik stil.

— Nee, ik kan niet. Het zou haar dood zijn. Zij is al zo zwak.

Hij wendde zich tot Sullivan en zei:

— Wees zo goed, mijnheer, en ga naar binnen. Vraag Lord Aberdeen, die toevallig hier is en mijn zuster, hier te komen.

De detective knikte zwijgend, en drukte op de bel.

Hij verzocht het dienstmeisje, Ljoeba Domirsky en Lord Aberdeen te vragen even op het portaal te komen.

Verwonderd ging het meisje weg en een ogenblik later kwamen de zuster van de student en Lord Aberdeen naar

buiten.

— Sluit de gangdeur! zei Dimitry hees.

Ljoeba gehoorzaamde en vroeg toen angstig:

— Maar Dimitry, wat is er toch? Waarom zijn die agenten bij je?

— Dat zal ik je zeggen, Ljoeba, antwoordde Dimitry zacht. Die mannen moeten mij arresteren; men verdenkt mij er van, dat ik Draper vermoord heb. Men heeft een van mijn ontleedmesses, waarin mijn letters gegrift zijn en die ik van Lord Aberdeen cadeau kreeg, in de borst van de vermoorde gevonden.

Een zacht gekreun kwam over de lippen van het meisje. Zij wist zich echter te bedwingen en antwoordde:

— Dat moet, dat is... ik geloof, dat ik gek word! Dat is toch onmogelijk?

De student haalde de schouders op en zei:

— De inspecteur denkt er anders over. Het ontleedmes is van mij, ik heb hem dikwijls gedreigd, ik ben dus de moordenaar.

Hij drukte een kus op het voorhoofd van zijn zuster en ging toen verder:

— Moed houden. Het kan niet lang duren, of zij moeten mij weer vrij laten.

Hij wendde zich vervolgens tot Raffles en zei:

— Mylord! Ik weet, dat u erg vriendschappelijk tegenover ons staat. Ik ken uw edel hart. Ik smeed u, bereid mijn lieve moeder langzaam voor op wat er mij gebeurd is. Dat wilt u wel voor mij doen, nietwaar?

— Ik beloof het je, Dimitry, antwoordde Raffles ernstig. En ik beloof je nog iets, namelijk dat ik alles in het werk zal stellen, om je snel in vrijheid te krijgen. Ik geloof niet, dat je Draper gedood hebt.

— Ik deed het ook niet, mylord! Dat zweer ik! riep Dimitry uit.

De aandoening was hem eindelijk te machtig geworden en hij snikte het uit.

Daarop wendde hij zich tot Sullivan, die zwijgend was blijven toezien en zei rustig:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Raffles wachtte tot ook de agenten niet meer te zien waren, en nam toen de slappe, krachteloze handjes van het meisje in de zijn.

Zijn stem had een ongewoon warme klank toen hij zei:

— Wees sterk, Ljoeba. Er is nog niets verloren. Met ons beiden zullen wij de onschuld van uw broer aan het licht brengen.

HOOFDSTUK IV.

EERSTE ONDERZOEKINGEN

Nog diezelfde middag beraadslaagden Raffles, Brand en Ljoeba samen in de werkkamer van Dimitry.

De oude Sonja was door Raffles op de hoogte gebracht van het ongeluk, dat haar zoon getroffen had, heel langzaam en voorzichtig, maar toch had de mededeling de oude moeder wel wat erg aangegrepen.

Het had haar echter verlichting gegeven, toen Raffles haar verzekerde, dat hij niet zou rusten, voordat hij licht in deze duistere zaak had gebracht.

Ljoeba had Raffles en Brand juist verteld wat haar broer de avond van de moord had gedaan, en nu vroeg Raffles:

— Je hebt hem dus niet horen thuis komen, nadat jij hem in blinde woede de woning van Draper had zien binnengaan?

— Nee, mylord! Ik kwam heel toevallig op zijn kamer, om een boek te halen en daar vond ik hem.

— Dat is, lijkt mij, een lelijk ding, zei Brand hoofdschuddend. Heeft niemand anders hem gezien?

— Niemand.

— Kun je jezelf er enige voorstellingen van maken, hoe het mogelijk is,

dat het ontleedmes uit het etui van uw broer is geraakt?

— Het is mij volkomen onbegrijpelijk, antwoordde het meisje.

— Wij moeten het toch proberen op te lossen, antwoordde Raffles vastberaden. Kun je je herinneren, wanneer je broer het mes voor de laatste keer heeft gebruikt?

Ljoeba dacht even na en antwoordde toen:

— Ik weet bijna zeker, dat dit eergisteren nog het geval is geweest, mylord. U weet, dat ik erg veel belang stel in anatomie en in het werk van mijn broer. Welnu, ik herinner mij, dat hij mij een levendig verhaal deed over een moeilijke operatie, die hem goed gelukt was en waarbij hij uw geschenk had gebruikt.

— Dat is erg belangrijk! riep Raffles uit, want daaruit vloeit voort, dat het mes uit het etui moet zijn genomen tussen het tijdstip, waarop uw broer in de operatiekamer was en dat van de moord. Dat tijdsbestek was tamelijk kort, nauwelijks een uur of zes, hoogstens zeven. Hoe laat kwam Dimitry van de universiteit thuis, die dag?

— Om vijf uur, mylord.

— Nu, als wij dan niet aannemen, dat het mes al op de universiteit uit het étui is genomen, dan moet het gebeurd zijn tussen vijf en negen uur 's avonds. De moordenaar heeft dat mes gebruikt om zijn vreselijke daad te plegen. De vraag is dus, hoe heeft hij het ontleedmes uit het étui kunnen nemen, zonder dat uw broer het merkte?

Niemand antwoordde op deze vraag, maar Brand zowel als Ljoeba voelden hoe belangrijk zij was.

Raffles dacht een ogenblik na en hief plotseling het hoofd weer op.

— Is er in die tijd soms een bezoeker geweest? vroeg hij, het meisje strak aankijkend.

De ogen van het jonge meisje verwijdden zich plotseling en kregen een zonderlinge glans.

— Ik had het nooit willen vertellen, als het hier niet om de vrijheid en misschien wel het leven van mijn broer ging, mylord, maar ik heb inderdaad een kort bezoek gehad op de avond van de moord.

— Hoe laat was dat? vroeg Raffles vlug.

— Omstreeks zeven uur 's avonds. Mijn broer was juist uitgegaan, om zijn wandeling te maken.

— Duurde het bezoek lang?

— Nauwelijks tien minuten.

— Waar werd de bezoeker ontvangen?

— Men kan hem moeilijk zo noemen, mylord. De man, die mij een bezoek kwam brengen, was hier schijnbaar bij toeval. Hij zag mij op het portaal, herkende mij, en daar ik juist de deur van de woning open had, drong hij met mij naar binnen. Hij was erg verrast mij daar te zien, daar ben ik zeker van.

— Hij wist dus niet, dat jij in het huis woonde?

— Dat is mijn vaste overtuiging.

— Hoe is de naam van die man?

— Iwan Plewanof.

— Een landgenoot dus?

— Ja, iemand uit de Krim. Ik voel wel, dat ik geen geheimen mag hebben, mylord, nu het om zo'n ernstige zaak gaat, die man hield van mij, zo zei hij tenminste.

— Woont die man al lang te Londen?

— Niet langer dan een paar maanden.

— Wat deed hij hier?

— Hij liep college bij professor Hindsman, maar heel ongeregeld.

— Wat was het onderwerp van uw kort gesprek?

— Hij viel mij weer lastig met zijn aanzoeken, mylord. Ik wees hem bevestigend en enigszins ruw af, daar mijn geduld ten einde was, en dit moet hem wel diep getroffen hebben, want hij werd doodsbleeke en uitte de verschrikkelijkste bedreigingen.

— Ben jij van het ogenblik, dat Iwan Plewanof kwam, totdat hij weer wegging, steeds samen geweest?

— Ja en nee, mylord, toen hij weer op mij aandrong, ben ik in paniek weg gelopen en heb de deur dichtgesmeten. Maar ik was het portaal nog niet uit, of de deur van het lab ging al open en Plewanof stormde weg.

Raffles gaf geen antwoord, maar hij bleef geruime tijd in gedachten verzonken zitten.

Na enige tijd keek hij weer op, streek zich met de platte hand over de slapen, terwijl hij de ogen half gesloten hield.

— Denk jij, dat de portier Plewanof heeft zien komen?

— Dat weet ik niet, mylord.

— Dat moet onderzocht worden, want ik geloof, dat dit belangrijk is en antwoord mij eens op de volgende vraag, Ljoeba. Is jou iets bekend over het verleden van Jesse Draper?

— Heel weinig, mylord. Niemand in dit huis wist er iets van; trouwens hij woonde hier nog pas een paar maanden.

— Bracht hij toen al die mooie, splinternieuwe meubels mee, waarvan ik er een paar in het voorbijgaan gezien heb?

— Neen, die werden geleidelijk naar binnen gebracht.

— Nu, ik geloof niet, dat ik je nog iets te vragen heb, Ljoeba, zei Raffles, terwijl hij opstond en Brand een wenk gaf. Alleen nog dit: ik lees in de kranten, dat iemand hier in het huis Draper in een vreemde taal heeft horen twisten; waarschijnlijk Russisch. Verder vermelden de berichten, dat hij gerageld Russische bladen toegezonden kreeg.

Weet jij misschien of die uit Rusland kwamen, of dat hij ze ontving via iemand die hier woonde, of van een import-boekhandel, of nieuwsbureau?

— Hij kreeg ze uit Londen toegestuurd, mylord en op de wikkkel stond de naam van een boekhandel aan het Strand.

— Mooi zo, die zullen wij wel uitvinden.

— Vindt u dat dan belangrijk, mylord? vroeg de jonge Russin.

— Van groot belang. Ik vind het erg merkwaardig, dat die Jesse Draper zich zo interesseerde voor Russische aangelegenheden. En nu zullen wij weggaan om verder te gaan met ons onderzoek.

Hij knikte het meisje nog eens toe; Charles Brand maakte een hoffelijke buiging voor haar en daarop verlieten beiden het vertrek.

Beneden, in de hall, vonden zij de portier, die voor zijn loge zat.

Raffles haalde al spelend een goudstuk uit zijn vestzakje en wierp het een paar keer in de lucht, telkens weer handig opvangend.

De portier volgde het springen van het geldstuk vol aandacht en keek toen Raffles vragend aan, die glimlachend op hem neerkeek.

— Zoudt u het mij erg kwalijk nemen, als ik wat nieuwsgierig ben uitgevallen, vroeg Raffles.

— Helemaal niet mylord! antwoordde de portier en het volgende ogenblik was de soeverein van eigenaar verwisseld.

— U hebt natuurlijk mijnheer Domirsky net gevankelijk zien wegbrengen? begon Raffles. Het is mijn vaste overtuiging, dat de jongeman niets met de misdaad te maken heeft, waarvan men hem verdenkt, en ik wil dat bewijzen. Daarbij kunt u mij helpen, alleen door naar waarheid antwoord te geven op de paar vragen, welke ik u zal stellen.

— Vraag maar, mylord, ik zal ze naar mijn beste weten beantwoorden.

— De man, die verklaarde de zoon van Draper te zijn, kwam om ongeveer negen uur, nietwaar?

— Het had net geslagen, mylord! Het kan nauwelijks een paar minuten

over negen zijn geweest.

— Was het dezelfde man, die ongeveer twee uur tevoren de trappen was opgekomen?

De portier zette grote ogen op en herhaalde:

— Twee uur eerder? Om zeven uur dus? Ik weet zeker van niet, mylord. Om negen uur zag ik de zoon van mijnheer Draper voor het eerst.

— Dit huis heeft toch geen twee ingangen?

— Alles, wat hier binnen komt, moet mijn loge passeren.

— Het is toch zeker niet onmogelijk, dat u er om zeven uur niet was?

— Dat is niet uitgesloten, mylord. Ik meen mij te herinneren, dat ik een paar minuten afwezig ben geweest. De straatdeur staat natuurlijk de hele dag open, ik zit niet de hele dag voor of in mijn loge en het is dus niet onmogelijk, dat iemand passeert, zonder dat ik het weet. Maar ik wil er wel een eed op doen, dat ik hoogstens een paar minuten achter elkaar weg ben geweest.

— Geen volle tien minuten?

— Het is niet helemaal onmogelijk, dat ik bij die gelegenheid inderdaad een minuut of tien ben weg geweest, mylord.

— Zou u de zoon van Draper herkennen, als u hem zou terug zien?

— Daar ben ik bijna zeker van, mylord. Het was een donker type met lang zwart haar en een kort, slecht onderhouden baardje. Hij had een ongezonde gelaatskleur en kleine, stekende ogen.

— Hebt u op zijn accent gelet?

— O, hij was bepaald een vreemdeling, of althans iemand, die het grootste gedeelte van zijn leven in het buitenland heeft doorgebracht.

— Heeft u wel eens gehoord, dat mijnheer Draper een zoon had?

— Ik wist er niets van. Draper was een hele gesloten man en al die tijd, dat hij hier was, heb ik zeker geen tien woorden met hem gewisseld.

— Ontving hij nooit familieleden?

— Nooit.

— Hij heeft natuurlijk in het register, bij u, moeten invullen, van welke plaats hij kwam. Herinnert u zich, welke

stad hij opgaf?

— Ja zeker, Jalta, in de Krim. U weet wel, die stad aan de Zwarte Zee, waar president Roosevelt, Churchill en Stalin bij elkaar zijn gekomen, midden in

de oorlog om de toestand te bespreken.

Weer wierp Raffles Brand een snelle blik toe en het was, alsof er een tipje van de sluier werd opgelicht, die over het geheim lag.

HOOFDSTUK V.

DE FOTO IN DE DAILY MAIL

Raffles wilde al weglopen toen hem nog iets te binnen schoot.

— Mijnheer Domirsky, de Russische student van de vierde verdieping, maakt iedere dag een avondwandeling na het eten, nietwaar?

— Zonder mankeren, mylord, weer of geen weer.

— Dat deed hij ook op de avond van de moord?

— Jazeker. Ik heb hem zelf zien weggaan.

— Hoe laat was dat?

— Zeven uur.

— Hoe lang bleef hij weg?

— Het kan ongeveer een uur geweest zijn.

— Was Draper thuis op dat tijdstip?

— Ja, hij had thuis gedineerd met zijn huishoudster.

— Wanneer vertrok de zoon van Draper weer?

— Dat heb ik al tegen de inspekteur van politie gezegd, om bij half tien zo wat.

— Was hij toen volkomen kalm?

— Volkomen, hij sprak nog even met mij en bood mij een sigaret aan, die ik beleefdheidshalve heb aangenomen, maar ik rook nooit sigaretten en zij is voor mijn neefje, wanneer die op bezoek komt.

— U heeft die sigaret dus nog? riep Raffles haastig uit.

— Zij ligt op mijn bureautje, mylord.

— Wilt u mij haar eens laten zien?

— Met het grootste genoegen, mylord, antwoordde de portier, met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht.

Hij ging zijn loge binnen en kwam een ogenblik later terug, met een sigaret, die hij aan Raffles gaf.

Charles Brand kwam nieuwsgierig naderbij en beiden bekeken zij aandachtig het rolletje tabak.

Eindelijk zei Raffles, half voor zich heen:

— Russische sigaretten, en wel van een bijzonder soort; zo worden zij nooit gemaakt voor de export.

Hij wendde zich tot de portier en ging verder:

— Voor nog een souverain koop ik deze sigaret van u.

— Dan spijt het mij alleen maar, mylord, dat ik er geen volle doos van heb, riep de portier uit, terwijl hij zijn hand ophield.

Raffles liet er een goudstuk opvallen en de vingers sloten er zich haastig om heen.

Raffles deed de sigaret zorgvuldig in een leeg vakje van zijn sigarettenkoker en gaf Brand een wenk, terwijl hij de portier vriendelijk toeknikte.

De beide vrienden gingen snel de trap weer op en Raffles belde aan de deur van het Russische gezin.

Ljoeba deed zelf open.

— Wij komen je nog even storen, Ljoeba, maar het is erg belangrijk, zei Raffles. Zeg me eens, of je je kunt her-

inneren, dat Iwan Plewanof rookte, toen hij je hier bij de deur overviel?

— Ja, hij had een sigaret in zijn mond, maar ik weet zeker, ik durf zweren, dat hij die sigaret weggooide, toen hij een ogenblik in de kamer was.

Raffles greep de jonge Russin bij de pols en vroeg snel:

— Is het mogelijk, dat dit eindje sigaret er nog is?

— Als u het belangrijk vindt, mylord, dan zal ik het dadelijk aan het dienstmeisje gaan vragen.

Zij holde weg en keerde een ogenblik later terug met een asbakje, waarop een half opgerookte sigaret lag.

Raffles had de sigaret uit de asbak genomen en bekeek haar aandachtig.

Zijn grijze ogen schitterden en zijn stem had een eigenaardige klank, toen hij zei:

— Ljoeba, ik geloof, dat men je broer morgen al op vrije voeten zal moeten stellen. Meer kan ik je op het ogenblik niet zeggen. Goede moed, wij werken aan zijn bevrijding.

En met deze woorden namen de beide vrienden weer afscheid, nadat Raffles het stukje sigaret zorgvuldig bij de hele had opgeborgen.

— Wel? was alles wat Brand vroeg, toen zij naar beneden liepen.

— Nu, de zaak is volgens mij zo klaar als een klontje: de man, die het bezoek aan Ljoeba Domirsky bracht was dezelfde, die de sigaret gaf aan de portier.

— Dus de zoon van Draper? riep Brand uit.

— In ieder geval de man, die zich voor de zoon van Draper uitgaf.

— Dat is iets anders. Het is toch erg onwaarschijnlijk dat de zoon zijn vader vermoordt, tenminste onder zulke omstandigheden?

— Dat vind ik nog zo zeker niet. In ieder geval is het mogelijk, dat er een vete bestaat tussen vader en zoon en dat zij, na elkaar in jaren niet te hebben gezien, een hooglopende ruzie hebben gekregen, die eindigde met een moord. Maar daarvan is hier geen sprake. De moord is gepleegd door de man, die verliefd was op Ljoeba Domirsky.

— Door Iwan Plewanof? riep Brand uit.

— Door niemand anders; het staat onomstootbaar vast. Niemand anders kan het gedaan hebben. Denk toch eens aan het moordwapen. Als wij niet aannemen, dat Dimitry zelf de misdaad gepleegd heeft, en dat wil ik niet aannemen, al geef ik toe, dat de schijn tegen hem was, dan moet het gedaan zijn door iemand, die het ontleedmes uit het etui stal.

— Dat ben ik met je eens.

— Welnu, wie kan dat anders gedaan hebben, dan Iwan Plewanof. Stel je eens zijn toestand voor. De man is zwaar verliefd op Ljoeba Domirsky. Maar hij moet tot de ontdekking komen, dat zijn liefde niet beantwoord wordt; zij wijst hem ruw de deur en geeft onverholven haar afschuw voor hem te kennen. Zij vlucht weg, hij blijft een paar sekonden alleen, hij ziet het etui staan, dat hij natuurlijk dadelijk herkent, daar hij zelf student is, hij begrijpt van wie het is en een duivels plan rijst bij hem op.

— Wat wil je zeggen, Edward! riep Charles Brand uit, terwijl hij midden op de trap stilstond. Je wilt toch niet beweren, dat er een man is, gemeen genoeg om de eerste de beste man, die hij nooit gezien heeft, te gaan vermoorden, alleen om de verdenking te laten vallen op de broer van de vrouw, die hem haar afschuw in zijn gezicht heeft geslingerd en op wie hij zich zodoende wil wreken?

— Daar is helemaal geen sprake van, Charles, antwoordde Raffles kalm. Nee, Plewanof kwam al om zeven uur, met het doel Draper te vermoorden. En geloof maar niet, dat die een onbekende voor hem was, hij moet hem integendeel maar al te goed hebben gekend. Maar hij ontmoette Ljoeba op de tweede verdieping en dat bracht voor een ogenblik een wijziging in zijn plannen, zijn hartstocht won het van de wraakzucht, of wat het dan ook anders geweest is. Toen kwam de scene, een rode waas kwam hem voor de ogen, hij dacht alleen maar aan wraak en hij nam het ontleedmes weg. Toen moet hij echter

begrepen hebben, dat hij niet direkt zijn plan zou kunnen volbrengen en hij sloop het huis uit, zonder door de portier te zijn gezien, om bijna twee uur later pas terug te keren en de misdaad te plegen.

— Maar waarom? riep Brand uit, wat was het doel?

— Ja, als wij dat wisten... zei Raffles schouderophalend, wie het motief kent, die kent ook meestal de moordenaar.

De beide vrienden stonden nu weer in de hall en Raffles vervolgde op vaste toon:

— Zegt het je niets, dat die beide mannen, Draper zowel als Plewanof, pas korte tijd in Engeland, en meer speciaal in Londen zijn? Is het je verder niet opgevallen, dat Draper uit Jalta kwam, dat hij voortreffelijk Russisch spreekt, dat hij zich op Russische kranten abonneert en dat hij in het Russisch ruzie maakt?

— O, ik ben er zeker van, dat Draper erg lang in Rusland gewoond moet hebben. Daaraan heb ik natuurlijk geen ogenblik getwijfeld. Ik vraag mij alleen af, wat hij hier kwam doen.

— Hij en Plewanof, Charles! Als wij dat weten, Charles, dan weten wij alles.

Langzaam liepen de beide mannen de straat op en stonden een ogenblik stil, om op een taxi te wachten.

Het was op dit ogenblik erg druk op straat en de lucht daverde van het geraas van het verkeer, dat hier als een eindeloze stroom voortbruiste.

De stem van een krantenjongen was nauwelijks boven dit tumult uit hoorbaar, die met een groot pak kranten, waaronder hij bijna bezweek, op een straathoek stond.

Maar eindelijk bereikten de klanken toch ook het oor van Raffles en Brand.

De jongen schreeuwde iets over de moordzaak in Maida Vale.

Zijn voorraad ging dan ook grif van de hand en Brand moest er vlug bij zijn om nog een krant te pakken te krijgen.

Het bericht bracht echter weinig, wat zij nog niet wisten, soms beter dan de politie.

Het was duidelijk, dat Scotland Yard

nog altijd op een verkeerd spoor was. De arrestatie van de jonge Russische student stond er met kleuren en geuren in beschreven en de Daily Mail, dat was het blad, scheen te horen tot degenen, die de schuld van Dmitry Domirsky al als vaststaand aannamen.

De achterste pagina van het bekende Volksblad was, zoals altijd, bedekt met een aantal foto's en een daarvan was een grote foto van de vermoorde Jesse Draper.

De foto was door de gerechtsfoto-graaf genomen en liet de vermoorde zien met de ogen half open, het hoofd opzij gezakt, haar en baard verwilderd.

— Hij is niet knap, zei Brand zacht.

— Nee, allesbehalve, erkende Raffles. Hij is echter niet lelijk in de gewone zin; hij heeft iets van een slecht gehumeurde baviaan.

Raffles vouwde het blad dicht en liet het in zijn zak glijden, waarop beiden verder liepen.

Maar de avondbladen zouden een merkwaardig bericht brengen, iets waarop Raffles zeker niet gerekend had.

De Daily Mail van die avond bevatte het volgende, korte bericht:

NIEUWE FEITEN IN DE ZAAK VAN MAIDA VALE

Het slachtoffer geïdentificeerd.

Al meermalen is het ons gebleken, van hoeveel belang de publicatie van onze foto's kunnen zijn bij het onderzoek van een of andere misdaad.

Ook nu weer heeft een van de fotos, voorkomende in ons ochtendblad van vandaag, aanleiding gegeven tot een verrassende ontdekking.

Ongeveer anderhalf uur na de verschijning van het blad, kwam op het hoofdbureau van Scotland Yard aan het Victoria Embarkement een zekere John Houston zich melden, die de hoofdcommissaris wenste te spreken.

Hij gaf op procuratiehouder bij een bank te zijn en verklaarde in de foto van het slachtoffer van de misdaad in Maida Vale zijn broer Jack te herkennen. Hij wilde daarom dadelijk

met het lijk geconfronteerd worden.

Natuurlijk werd onmiddellijk aan dit verzoek gevolg gegeven en men bracht de heer Houston bij het lichaam van de vermoorde.

Hij had nauwelijks een blik op het gezicht geslagen, of hij riep uit: Dat is mijn broer Jack!

Hij verzekerde, dat hij er geen sekonde aan kon twifelen, al was het maar omdat de dode een eigenaardig gevormd litteken had, dicht bij het rechter oor, dat hij op zijn twaalfde jaar had opgelopen.

Vervolgens vertelde hij aan de hoofdcommissaris, dat hij zijn broer in geen vijftien jaren had gezien of gesproken. Jack Houston was indertijd naar Amerika gegaan, om daar zijn fortuin te zoeken, nadat hij wegens zekere omstandigheden, waarop de heer John Houston echter niet verder wilde ingaan, zijn vaderland had moeten verlaten.

Dat de zoon van zijn broer, Philip, zijn vader zou zijn komen opzoeken, achtte hij niet onmogelijk, hoewel niet erg waarschijnlijk, want de jongeman had omstreeks het tijdstip van Jack's vertrek een hevige ruzie met zijn vader gehad. Hij, Philip, was la-

ter ook naar Amerika vertrokken en moest op dit ogenblik daar nog zijn.

Wat Jack Sr. betreft, hij was aan lager wal geraakt en het laatst had hij, John, drie jaar geleden van hem gehoord, toen hij in Jalta woonde.

De heer Houston verklaarde echter niet te hebben geweten, dat zijn broer een andere naam had aangenomen.

Of deze wetenschap de politie behulpzaam kan zijn bij het opsporen van de werkelijke misdadiger zal de toekomst moeten leren. Want wij geven toe, dat wij zijn gaan twifelen aan de schuld van de Russische student Dimitry Domirsky, die nu in voorarrest zit.

Dit korte bericht maakte grote indruk op Raffles en op Brand, want hierdoor kreeg de zaak weer een heel nieuw aanzien.

Maar wie was dan toch die man, die zich de wraak op de hals had gehaald van Iwan Plewanof, of liever, wat had hij gedaan daarginds in de Krim?

Raffles nam zich vast voor, dit raadsel op te lossen, want hij begreep, dat hij hierdoor ook het motief zou hebben gevonden, waaruit de misdaad te verklaren zou zijn.

HOOFDSTUK VI

EEN NIEUWE FIGUUR

Intussen begreep Raffles, dat geen tijd verloren mocht gaan en dat hij dadelijk Scotland Yard op de hoogte moest brengen van zijn ontdekking, daar Iwan Plewanof, als hij inderdaad de misdaad had gepleegd, zich zou haasten zich uit de voeten te maken.

Diezelfde avond dus belde Raffles vanuit zijn werkkamer in het huis in de Cromwellstreet naar dezelfde man, die al zo dikwijls tegenover hem had gestaan, naar James Sullivan. Hij vertelde hem alles, wat hij in het huis van Maida Vale gedaan had en bracht hem op de hoogte van de vondst van het halve stukje sigaret.

Aan het andere einde van de lijn luisterde Sullivan met grote aandacht toe, want hij kende de grote gave van Lord Aberdeen, de amateur-detektive, die al herhaaldelijk Scotland Yard grote diensten had kunnen bewijzen, ja een paar keer zelfs was hij er in geslaagd een zaak tot oplossing te brengen, die voor de beste speurneuzen van het hoofdbureau volkomen raadselachtig geweest was.

Hij begreep direkt, dat de mededelingen van zijn Lordschap van het grootste gewicht waren en zo waren er dadelijk maatregelen genomen om Iwan Plewanof te kunnen arresteren.

Het was omstreeks twaalf uur in de avond, toen 'n inspecteur en twee agenten zo onopvallend mogelijk naar de woning gingen, waar de Rus zijn intrek

had genomen.

Het was een vrij goed pensioen in de Bishop Street.

De pensionhoudster vertelde de inspekteur, dat haar commensaal nog niet thuis was, en men wachtte.

Men wachtte de gehele nacht vruchteloos, want Plewanof kwam niet opdagen.

De inspekteur nam de pensionhoudster apart en stelde haar, voor zover het nodig was, op de hoogte.

En vervolgens gingen de politiemensen zich in de nabijheid van het huis in hinderlaag leggen en wachtten daar met het geduld van een kat, tot het wild in de val zou lopen.

Diezelfde ochtend, nog tamelijk vroeg, had er in het huis van Lord Aberdeen een heel ander voorval plaats.

Raffles en Brand waren juist met hun ontbijt klaar, toen de oude kamerbediende, Gaston, het bezoek van een jongeman kwam aankondigen.

Raffles keek verwonderd van zijn ochtendblad op en zei:

— Laat hem maar in de ontvangkamer, ik kom direkt bij hem.

Een paar minuten later stapte Raffles de kamer binnen en dadelijk stond een lange jongeman met een knap, open gezicht, maar waarop nu een zwaarmoedige uitdrukking lag, van zijn stoel bij het raam op en liep Raffles tegemoet.

Met diepe, klankloze stem zei hij:

— Ik ben Philip Houston, de zoon van

de vermoorde man in Maida Vale.

Raffles deed een stap achteruit en liet een zachte kreet van verbazing horen, terwijl hij de jongeman strak aankeek.

Toen zei hij, met uitnodigend gebaar naar de stoel, waarop de jongeman gezeten had:

— Waarom komt u juist mij dat zeggen?

— Omdat ik weet, dat u erg veel belang stelt in de zaak, mylord, omdat ik weet dat u een vriend bent van het meisje, dat ik boven alles ter wereld liefheb, Ljoeba Domirsky.

— Weet zij dat u de zoon bent van de man, die zich steeds Jesse Draper genoemd heeft?

— Nee, zij wist het niet. Ik zelf wist het ook niet, voor ik de fotos in de geïllustreerde bladen vond.

— Wat? Was u dus totaal onbekend met het feit, dat u de zoon was van de dode?

— Dat zweer ik u! En nu kom ik u om raad vragen. Wat moet ik doen? Moet ik mij bij de politie gaan aanmelden?

— Daarmee mag u geen ogenblik wachten, antwoordde Raffles levendig. Misschien kunt u haar wel inlichtingen geven, die haar van nut kunnen zijn bij het opsporen van de verdachte. Zo juist hoorde ik per telefoon van Scotland Yard, dat men de man, die ik verdenk, nog altijd niet heeft gevonden. Hij is vannacht niet in zijn woning geweest.

— Maar zou men mij niet zelf verdenken? Ik lees toch in de kranten, dat iemand, die zich voor de zoon van mijn... vader uitgaf, het huis in Maida Vale heeft bezocht, even voor de misdaad plaats vond.

— Daar hoeft u geen ogenblik bang voor te zijn. Die man is van uiterlijk bekend. U lijkt helemaal niet op hem. De portier heeft hem twee keer gezien en zou hem direkt herkennen.

— Dan volg ik uw raad op, mylord. Maar dit was niet de enige reden van mijn komst. Ik weet dat u de grootste moeite doet, de onschuld van de broer van Ljoeba Domirsky aan de dag te brengen, en misschien kan het u van nut zijn, als ik u over de dode vertel,

wat ik zelf van hem weet. Maar het is niet veel. Want mijn vader en ik hebben elkaar in ruim vijftien jaar niet gezien. Ik kan u onmogelijk ales zeggen, mylord, wat er tussen mij en mijn vader is gebeurd. Er zijn dingen, die men tot iedere prijs verborgen wil houden. Zelfs Ljoeba zou ik het kunnen, noch durven zeggen. Laat het u genoeg zijn te weten, dat mijn vader en ik vijftien jaar geleden beiden aan dezelfde bank verbonden waren, ik nog maar in een ondergeschikte positie. De levensopvattingen van mijn vader en mij liepen hemelsbreed uiteen. Ik wil hier niet verder op in gaan. U moet mij met een half woord begrijpen. Mijn vader had erg veel geld nodig, om zijn dure leven te kunnen volhouden en... hij speelde. Wat er eigenlijk gebeurde kan ik u onmogelijk zeggen. Maar mijn vader was gedwongen, zijn positie prijs te geven. Hij moest vluchten. En ik moest zijn voorbeeld volgen. Ik had... een deel van zijn schuld op mij genomen. Dat was mijn plicht, ofschoon... Ik ging naar Amerika en bleef daar bijna twaalf jaar. Toen werd het heimwee mij te machtig en ik ging terug. Het misdrijf, waarvoor men mij had kunnen arresteren, was enige tijd geleden verjaard. Ik was dus wat dat betreft veilig. In Amerika had ik een betrekking bij een chemisch laboratorium, het vak trok mij erg en ik studeerde hard. Hier heb ik die studies voortgezet en in het laboratorium van professor Hindsman heb ik Ljoeba leren kennen.

— En uw vader? vroeg Raffles zacht.

— Ik weet dat hij eerst naar Amerika en toen naar Australië is gegaan. Daar bleef hij een paar jaren, vervolgens trok hij naar Argentinië en tenslotte ging hij naar Rusland. Sindsdien heb ik een paar keer van hem gehoord, niet van hem zelf, want daarvoor was de breuk tussen ons te groot, maar van een consulaire ambtenaar, een vriend van mij.

— Had hij toen zijn naam al veranderd?

— Nee, dat moet hij in de allerlaatste tijd hebben gedaan. De ambtenaar moest mij mededelen, dat mijn vader te Jalta niet al te goed stond aangeschreven.

Hij moest dienst hebben gedaan bij de geheime politie, maar daar bleef hij niet lang, want men verdacht hem ervan, dat hij ook voor de tegenpartij werkte, in dit geval de contra revolutionairen. Later sloot hij zich echter weer volkomen bij de communistische partij aan. En van dat tijdstip af verloor mijn vriend hem uit het oog.

Raffles had bij het horen van de laatste woorden een onwillekeurige beweging gemaakt.

Hij bleef nu enige tijd in gedachten voor zich uitstaren en het was stil in de kamer.

Toen vroeg hij:

— Kent u soms een zekere Iwan Plewanof?

— Maar heel oppervlakkig, mylord, antwoordde Philip Houston. Hij liep ongeregeld college bij professor Hindsman. Hij... was niet bepaald mijn vriend.

— Weet u soms iets van zijn politieke overtuiging?

— Daarover liet hij zich nooit uit. Maar ik ben er bijna zeker van dat hij spioneerde voor de Sovjet Unie.

— Zeg mij dit nog alleen: Ljoeba woont in hetzelfde huis, waar uw vader zijn intrek had genomen. Hoe is het dan mogelijk, dat u hem daar nooit gezien hebt?

— Dat heeft een heel eenvoudige reden, mylord, antwoordde Houston. Ik ben er nog nooit geweest.

— Luister eens, mijnheer Houston. Het gaat hier om uw vader. Wat er vroeger tussen u beiden is voorgevallen, weet ik niet, en wil ik niet weten, maar in ieder geval hebt u er recht op te weten, hoe ik verdenk. Het is Iwan Plewanof.

— Wat? De Rus? Maar welke reden kan hij gehad hebben, mijn vader te vermoorden? riep Houston uit.

— Ik denk uit wraak.

— Dan zou hij dus opzettelijk uit Jalta mijn vader naar hier hebben gevolgd, om zich te wreken? Want het is natuurlijk niet aan te nemen, dat er in die korte tijd van maar een paar maanden zo'n felle vijandschap tussen twee mannen kan ontstaan, dat de een de ander naar het leven staat.

— Dat is ondenkbaar. En daarom hebt u gelijk, als u denkt, dat Plewanof uw vader heeft gevolgd, maar niet dadelijk met het doel hem te doden.

— Maar waarom dan toch wel?

— Ik vermoed, dat hij was uitgezonden, om hem te bespioneren. Ik stel het mij als volgt voor, maar ik kan mij heel goed vergissen. Uw vader schijnt op een vreemde manier plotseling veel geld te hebben gekregen. Hij was in de laatste tijd communist, zegt u. Hij komt uit Jalta. Acht u het onmogelijk, dat hij, als Engelsman, naar Londen is gezonden, met de opdracht, hier bepaalde objecten te bespioneren?

Houston greep zich naar het hoofd en riep uit:

— Dus, dat zou het zijn. Dat geld, o, dat vervloekte geld. Het is zijn ondergang geweest.

— Ik zeg niet, dat het zo is, maar het lijkt volstrekt niet ondenkbaar! hernam Raffles. Nu is het bekend, dat Rusland uiterst wantrouwend is, en ook niet terugdeinst voor de vreselijkste middelen, als het gaat om een « verrader », zoals zij zo'n man noemen, te straffen, wanneer hij zich niet houdt aan zijn instructies.

— Ja, ja... zo zal het zijn, kwam het dof over de lippen van Philip Houston. Mylord, 't is waar, ik had vele redenen, mijn vader te... maar de dader zal en moet gevonden worden. U zegt, dat men tot dusverre vergeefs op de thuiskomst van Plewanof gewacht heeft?

— Ja, het is zelfs te vrezen, dat hij dadelijk na het plegen van de misdaad gevlucht is.

— Toch kan hij Engeland nog niet verlaten hebben.

— Dat geloof ik ook niet en dan is alle hoop nog niet verloren. Hebt u Dimitry Domersky een ogenblik voor schuldig gehouden?

Houston boog het hoofd en antwoordde niet dadelijk.

Toen zei hij, de ogen op de vloer gericht, en zo zacht, dat zijn stem bijna onhoorbaar gefluisterd werd:

— Ik zal u de waarheid zeggen, mylord. Ik wist, dat de man, die zich Draper noemde, maar die ik zelf nooit ge-

zien had, de zuster van mijn vriend vaak had lastig gevallen, en dat hij daardoor razend was geworden. Toen ik van zijn arrestatie las, dacht ik direct dat de ongelukkige zich door zijn drift had laten medeslepen. Maar ik zweer u, dat mijn verdenking maar kort heeft geduurd!

— U weet natuurlijk, dat uw oom zich bij de politie heeft gemeld en daar heeft meegedeeld, wie de zogenaamde Jesse Draper in feite was?

— Ja, mylord, dat heb ik gelezen. Het is duidelijk, dat mijn oom evenmin wist, dat mijn vader weer in Londen was, als ik.

— Daaraan valt niet te twifelen. Uw vader wilde aan zijn verblijf in onze stad geen ruchtbaarheid geven. Daarom heeft hij die valse naam aangenomen. En nu zou ik u alleen nog maar willen aanraden, dadelijk naar de politie te gaan en daar te zeggen, dat u de zoon bent van de dode, dat u vijftien jaar geleden van uw vader gescheiden bent geweest, dat is voldoende. De rest zal ik wel aan Scotland Yard vertellen.

Houston greep de hand van Raffles en drukte die stevig.

Er lag ontroering in zijn stem, toen hij zei:

— Ik dank u voor alles wat u voor Ljoeba, Dimitry en nu voor mij gedaan hebt, mylord.

— Het heeft niets te betekenen, zei Raffles afwerend. Ga nu gauw, ik ga dadelijk naar Maida Vale, om Ljoeba op de hoogte te brengen.

— Ik durfde het u niet vragen, mylord, antwoordde Houston, ik dank u nogmaals.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Raffles verloor geen tijd, maar liet dadelijk de snelste auto voorkomen en reed naar het huis van de misdaad.

Hij vond moeder en dochter bij elkaar en vertelde hun beiden omzichtig wat er net gebeurd was.

Toen hij klaar was, mompelde Ljoeba verscheidene keren achter elkaar:

— Zijn zoon, zijn zoon.

Daarop stond zij op en zei eenvoudig:

— Ik zal hem alles vergoeden, ik zal hem er nog liever om hebben.

— Nu weet u alles en de bevrijding van uw zoon, mevrouw, is alleen maar een kwestie van tijd, antwoordde Raffles. Maar vooral geen woord over dit alles, aan niemand. Het mag Plewanof absoluut niet ter ore komen, dat men hem verdenkt, anders zou hij zich wel eens zo goed kunnen verschuilen, dat iedere poging om hem te vinden vergeefs zou zijn. Ik ga nu weg en rechtstreeks naar Scotland Yard, om daar de sigaretten te laten zien.

Hij nam afscheid van de dames en gaf Henderson opdracht hem snel naar het hoofdbureau van politie te rijden.

En daar had hij een langdurig gesprek met de hoofdcommissaris en met James Sullivan; als John Raffles zijn ergste vijand, als Lord Aberdeen zijn medewerker.

HOOFDSTUK VII.

DE JACHT OP DE MOORDENAAR

De politie paste er wel voor op ditmaal iets te laten uitlekken van de nieuw gerezen vermoedens tegen Plewanof.

De pers werd helemaal omkundig gelaten en om de Rus op een dwaalspoor te brengen, werd zelfs het bericht gelanceerd, dat de vermoedens tegen Dimitry Domirsky vaster vormen aannamen.

Intussen liet Plewanof zich niet in zijn woning zien, die nauwkeurig bewaakt werd, en het had er alle schijn van, dat hij argwaan gekregen had en zich schuil hield.

Naar alle havenplaatsen was zijn signalement gezonden, met het verzoek, scherp te letten op alle reizigers voor het vasteland en Ierland.

Er verliepen twee dagen, en nog altijd niets van de verdachte.

Zijn bagage stond nog altijd in zijn woning en was al grondig onderzocht.

Men vond er niets anders in dan gewoon lijfgoed, een kleine browning en een aantal communistische brochures in vier talen.

In een ijzeren kistje vond men een pas op een klaarblijkelijk valse naam.

Naar alle schijn was hij met behulp van dit paspoort het land binnengekomen. In een ander kistje, even stevig, zat voor een groot bedrag Engels geld, voornamelijk bankbiljetten.

En verder ontdekte men nog op andere plaatsen, alsof ze daar zo maar sler-

dig waren neergegoid, bankbiljetten en goudstukken.

Het geld scheen in ieder geval voor Iwan Plewanof niet veel waarde te hebben.

Men had aan alle stations nauwkeurig onderzoek laten doen, maar zonder enig resultaat.

Ook alle belangrijke havensteden waren zorgvuldig afgezocht, maar men had nergens een spoor van de verdachte kunnen ontdekken.

Het was, alsof hij in de grond was gezakt.

En toch was het bijna onmogelijk, dat hij Engeland ongemerkt had kunnen verlaten, want daarvoor was de controle te streng.

Raffles ontving al deze mededelingen met groeiend ongeduld.

Want, ofschoon hij James Sullivan en de hoofdcommissaris van politie bijna had overtuigd, dat de werkelijke moordenaar zich nog altijd op vrije voeten bevond en niemand anders kon zijn dan Iwan Plewanof, daarom hield men Dimitry Domirsky nog altijd gevangen, om de verdachte op een dwaalspoor te brengen.

Raffles werd tenslotte ongeduldig en besloot op eigen gelegenheid nasporingen te doen naar de verblijfplaats van Plewanof.

Op de ochtend van de derde dag ging hij Charles Brand opzoeken, die in de garage bezig was, zijn motor na te kij-

ken, wat hij het liefst zelf deed, en zei, nadat hij hem mee naar de tuin genomen had:

— Luister eens, Charles. Deze vergeefse pogingen van de politie beginnen mij te vervelen. Zij halen niets uit schijnbaar. Ik weet niet of Plewanof argwaan heeft gekregen en daarom niet naar zijn woning teruggaat, of dat hij misschien ontdekt heeft, dat zijn woning voortdurend bewaakt wordt, maar in ieder geval duurt het mij te lang. Wij zullen er zelf eens op uitgaan.

— Maar wij hebben helemaal geen aanknopingspunt, zei Brand hoofdschuddend. Je kunt toch in een stad als Londen maar niet in het wilde weg naar iemand zoeken?

— Dat ben ik ook niet van plan, antwoordde Raffles. Maar als Iwan Plewanof inderdaad de man is, voor wie wij hem houden, een agent van de Sovjets, dan moet hij in Londen, waar hij natuurlijk geen vreemde was, aansluiting hebben gezocht met zijn geestverwanten. Welnu, het is mij bekend, waar deze mensen doorgaans bij elkaar komen, namelijk in de wijk van Houndsditch. Daar ergens moet hun hoofdkwartier zijn, het is nu maar de vraag om dat te vinden.

— Wij zullen het zeker niet gemakkelijk vinden, als wij er heen gaan als Lord Aberdeen en zijn sekretaris, kwam Charles Brand.

— Dat ben ik ook niet van plan. Wij moeten ons vermommen, een beetje Russisch als het kan.

— Denk je, dat het zonder gevaar is?

— Niet bepaald, antwoordde Raffles rustig. Ik denk veel eerder, dat wij ons leven wel voor een pence zouden kunnen verkopen als zij daar ontdekten wie wij waren. Het is al meer voorgekomen, dat hier personen op een hele geheimzinnige manier zijn verdwenen, terwijl naderhand is gebleken, dat hier zonder enige twijfel Rusland de hand in het spel had. Wij weten nu wel, dat zij niet kieskeurig zijn in hun midden, en dat een mensenleven geen waarde heeft in hun ogen, als het hun in de weg staat. Maar een beetje gevaar heeft ons, voor zover ik mij kan herinneren, nooit

afgeschrikt.

— Wanneer wil je gaan?

— Vandaag nog, direkt als het kan. Wij zullen van hier naar ons huis in de Victoria Street gaan, ons daar zorgvuldig vermommen en het huis weer door de geheime ingang verlaten.

De beide vrienden lieten geen tijd verloren gaan en al gauw hadden zij het huis bereikt.

Zij gingen snel naar binnen en haalden uit de geheime garderobe alles wat zij nodig hadden om zich te vermommen.

Na een half uur waren zij onherkenbaar, men zou gezworen hebben, twee verlopen Russen voor zich te zien, met vette haren, petten en halfhoge laarzen.

Op deze manier vermomd, verlieten zij het huis door de tweede deur en riepen daar een taxi aan, die hen naar de wijk Houndsditch bracht.

Zij gingen dadelijk een van de vele kroegen binnen, die men in deze wijk vindt, en van dat tijdstip af begon hun onderzoek.

Zij liepen tientallen kroegen binnen, waar zij zich maar korte tijd ophielden, meestal zonder iets te gebruiken, en alleen maar om zich te overtuigen van de aard van de bezoekers, die er kwamen.

Maar het werd avond, zonder dat hun pogingen enig resultaat hadden opgeleverd en tenslotte dreef de honger hen naar een klein eethuis in een vrij brede straat.

Het bleek een speling van het lot te zijn, want de eerste man, die zij in een hoek van de eetzaal, dicht bij het buffet zagen zitten, was Iwan Plewanof.

Zij herkenden hem direkt, ofschoon hij zich had proberen te vermommen, door zijn kort baardje nog korter te knippen, evenals zijn snor, en zijn haar anders te kammen.

De twee vrienden hadden de man nooit tevoren gezien, maar zij herkenden hem van de foto, die Ljoeba hun de dag tevoren had laten zien en die in een geïllustreerd studentenblad gestaan had.

Van dit ogenblik af zou Plewanof geen stap meer kunnen doen, geen beweging meer kunnen maken, of de beide

Engelsen bleven als een bulld hond aan hem vastgebeten.

Zij gingen op enige afstand van hem zitten, met de rug naar hem toe, maar zo, dat zij hem konden zien in de spiegel, die op deze plaats aan de muur hing.

Zij aten haastig, om klaar te zijn, wanneer Plewanof zou opstaan.

Maar deze was blijkbaar zelf pas begonnen en haastte zich niet bijzonder.

Hij scheen zich volkomen veilig te voelen.

Er waren nog meer Russen in het eethuis en nu en dan ging er een naar het tafeltje van Plewanof toe en wisselde een paar woorden met hem.

Het was duidelijk, dat hij hier een belangrijk persoon was en dat alle Russen, die hier waren, tot zijn geestverwanten behoorden.

Er verliep ongeveer een half uur, toen Plewanof opstond en aan het buffet ging betalen; daarna gaf hij een paar andere Russen een wenk en verliet het eethuis.

Maar Raffles en Brand waren op hun qui vive geweest en daar zij al betaald hadden en hun petten hadden opgezet, viel het niet op, dat zij Plewanof direkt volgden en op zijn voetspoor het eethuis verlieten.

De Rus liep een tiental passen voor hen uit en scheen op een paar van zijn makkers te wachten.

Raffles en Brand keerden dus dadelijk op hun schreden terug en hielden zich, alsof zij de tegenovergestelde kant opgingen.

Daaraan hadden zij goed gedaan, want nu stond Plewanof stil en draaide zich om, om op zijn metgezellen te wachten.

Een paar tellen later ging de deur van het eethuis weer open en er verscheen een drietal Russen.

Zodra de vier mannen zich verwijderden, keerden Raffles en Brand op hun beurt op hun schreden terug en begonnen hen te volgen.

Na een kwartier te hebben gelopen, gingen de vier mannen een smal steegje in en Raffles zag nog juist, hoe zij verdwenen in een soort kelderingang.

Hij keek Brand glimlachend aan en

vraag toen gedempt:

— Herinner je je misschien nog, waar we hier zijn?

Brand keek even om zich heen en antwoordde toen:

— Wat drommel. In deze steeg is het dievenhol van de Bende van de Gouden Sleutel.

— Juist, dat heb je goed onthouden. Dus onze vrienden schijnen de gasten te zijn van de bende. Nu, dat is beslist niet zo onbegrijpelijk. Kom vlug mee, Charles, wij hebben geen ogenblik te verliezen.

Een paar sekonden later had Raffles Scotland Yard opgebeld en weer een paar tellen later was aan het dichtstbijzijnde politiebureau bevel gegeven, om met een overvalwagen en een grote macht uit te rukken.

Het spreekt vanzelf, dat Raffles helemaal geen namen had genoemd en alleen de plek had opgegeven, waar hij de commandant van de politiemacht zou opwachten.

Deze kwam in vier grote auto's aanrijden, en dadelijk daarop werden de manschappen op aanwijzing van Raffles verdeeld.

De inval slaagde buiten verwachting, want allen werden volkomen verrast en hadden zelfs geen tijd zich van handgranaten te bedienen, die zij ook bij zich hadden.

Men vond in de vergaderzaal, waar zij bij elkaar waren, een grote hoeveelheid bommen, kisten met dynamiet, revolvers en tommyguns, tevens meterhoge stapels brochures betreffende de heilstaat.

Er werden dertig Russen gearresteerd en bovendien een tiental hele gevaarlijke schurken, leden van de Bende van de Gouden Sleutel, die al geruime tijd door de politie werden gezocht.

Zij konden zelfs niet aan tegenstand denken, want Raffles kende alle geheimen van dit dievenhol, waar hij een paar keer een hoogst gevaarlijk avontuur had beleefd en de agenten hadden hen kunnen overvallen, voor zij een stap hadden kunnen verzetten.

Iwan Plewanof was de enige, die zij

revolver had weten te trekken en de inspekteur van politie ernstig had weten te verwonden, maar voor hij voor de tweede keer kon vuren, was hij overweldigd en in de boeien gesloten.

Toen men naar Raffles en Brand, de beide zogenaamde Russen omkeek, die de onderneming zo schitterend hadden doen slagen, waren zij verdwenen.

Want de rol van Raffles was nu uitgespeeld in dit drama...

Plewanof werd direkt naar het hoofdbureau van politie overgebracht en daar grondig gefouilleerd.

Men plakte hem weer vals haar, een

snor en een baardje aan en nu werd hij direkt herkend door de portier in het huis van Maida Vale, zowel als door de zuster van Dimitry Domirsky en enige andere getuigen, die nog diezelfde nacht werden ontboden.

En eindelijk, om twee uur in de nacht, nadat de Rus al die tijd grimmig en zwijgend voor zich uit had gekeken, barstte hij uit:

— Welnu, ja, ik heb het gedaan en hij heeft het duizendmaal verdiend ook. Hij was een laffe verrader. Ik zal u alles vertellen.

HOOFDSTUK VIII

HET VERHAAL VAN PLEWANOF

Iwan Plewanof had zich in de stoel laten vallen, die de commissaris van politie voor hem had laten neerzetten en begon nu, eerst met een doffe stem, maar die langzamerhand duidelijker werd:

— Mijn ware naam is Boris Kornilof. Ik ben een volle neef van een van de vroegere generaals van het Russische leger. Hoe ik communist ben geworden, zal u waarschijnlijk niet kunnen schelen. U zult het waarschijnlijk toch niet begrijpen.

Kornilof wachtte even en keek geruime tijd met sombere blik naar één punt van het vertrek en zijn gedachten schenen weer terug te keren naar die bloedige tijd.

Toen hernam hij:

— Ik behoorde tot de zogenaamde intellectuelen, die ongehavend uit de eerste grote zuiveringen te voorschijn kwamen. Toen de tijd wat rustiger werd, werd ik opgeroepen naar Moskou bij het ministerie van propaganda, waar ik systematisch een speciale propagandagroep toegewezen kreeg, georiënteerd op Engeland. En ik heb mij vol ijver aan die taak gewijd. Er waren in Jalta een aantal vreemdelingen, die niets liever wilden, dan ons behulpzaam zijn. Velen waren overtuigde communisten, anderen boden hun diensten aan uit angst en dan waren er ook nog, die bij ons kwamen, met het doel om ons te verraden. Ik leerde daar een zekere

Jesse Draper kennen. Hij gaf zich uit voor een vriend van ons volk en verklaarde, dat hij bereid was, onder de Londense arbeidersbevolking in het geheim propaganda voor onze beginselen te maken. Hij had echter geen geld meer en hij zou niet eens de reis naar Londen kunnen betalen. Die man wist zich in mijn organisatie in te dringen en vertelde mij veel uit zijn eigen leven. Hij had een volwassen zoon, die hij echter in geen vijftien jaren gezien had en van wie hij niet eens wist, waar hij woonde. Er scheen iets met die jongen gebeurd te zijn, maar ik heb nooit begrepen, wat dat was. Ik vroeg er ook niet naar, het was mij voldoende te weten, dat Draper zich tot onze beschikking stelde. O, ik verzeker u, dat hij een goede comediant was.

Kornilof had dit schamper gezegd en zijn zwarte ogen flikkerden boosaardig.

Zijn stem klonk hees, toen hij driftig verder ging:

Hij was zo'n goede comediant dat wij er in liepen. En zo werd hij dan belast met de belangrijke taak, om in Londen speciaal onder de arbeiders propaganda te gaan maken. U kunt zich niet voorstellen met welke gevoelens wij hem zagen vertrekken. Wij geloofden zeker in hem, en hij bleek niet anders te zijn dan een verraderlijke hond, wie het alleen om geld te doen was. Hij was al veertien dagen weg, toen wij uit Londen bericht kregen van Russische contacten daar en het ons duidelijk maakten, dat Draper niet de man was, voor wie wij hem hielden. Toen wilde ik zelf onderzoeken. En ik trok naar Londen met het vaste voornemen de man te doden, die zich mijn vriend had genoemd, als het mocht blijken,

dat hij ons bedrogen had. Ik verschaftte mij een valse pas en kwam hier. Ik kende gelukkig voldoende Engels en omdat ik een bezigheid moest hebben, liet ik mij inschrijven als student bij Professor Hindsman.

Kornilof wachtte even en zijn blik had een onzekere uitdrukking, toen hij verder ging:

— Ik denk niet dat ik er een geheim van moet maken. Ik leerde namelijk in het laboratorium van de professor 'n jong meisje kennen, Ljoeba Domirsky, en een van mijn landgenoten en ik werden dadelijk verliefd op haar, maar het was een liefde die niet beantwoord werd. Ik heb u nog niet gezegd, dat ik niet wist, waar Draper woonde, want het bleek mij al dadelijk, dat hij niet verbleef op het adres, dat hij ons aanvankelijk had opgegeven. Dat was dus in ieder geval zijn eerste bedrog. Het duurde geruime tijd eer ik zijn werkelijk adres had uitgevonden, bijna drie maanden. En het noodlot wilde het zo, hij bleek in hetzelfde huis te wonen als het meisje, waar ik verliefd op was.

Kornilof balde zijn vuisten en zijn tanden knarsten hoorbaar over elkaar.

Zijn gezicht was nu werkelijk afschrikwekkend om aan te zien.

— Het verraad van die man bleek nog groter en afschuwelijker, dan wij vermoed hadden. Hij had dure meubels gekocht van het geld, dat wij hem hadden meegegeven en hij leidde een lui en gemakkelijk leventje, zich niet bekommerend om de beginselen, waaraan hij trouw had gezworen. Maar dat was nog niet alles. En ik kan geen berouw gevoelen over wat ik deed, als ik bedenkt, dat hij ons verraden heeft aan

de Londense autoriteiten, die hij daar heeft gesproken over onze geheime propaganda en de namen heeft genoemd van alle Russen hier in Londen, van wie hij wist, dat zij onze zaak waren toegedaan. Dit alles hoorde ik van een goede vriend, en van dat ogenblik af was het lot van Jesse Draper beslist.

Met gevouwen handen tussen de knieën bleef Kornilof enige tijd voor zich uitstaren en ging toen verder:

— Ik kom nu aan het tijdstip, waarop ik de daad pleegde. Ik had mij te elfder uur voorgenomen, hem nog gelegenheid te geven, zich te rechtvaardigen, als hij daar kans voor zag. Ik ging die avond om zeven uur naar zijn woning, die ik met eindeloze moeite tenslotte had gevonden en waar ik hem de dag tevoren al bespied had. En toen zag ik Ljoeba Domirsky. Het was het noodlot, zeg ik u! Ik wist echt niet, dat zij daar woonde, ik werd opnieuw door mijn hartstocht gegrepen, ik volgde haar. Niemand had mij zien binnengaan en ik drong tegelijk met haar, haar woning binnen. Wij waren in de werkkamer van haar broer. Ik sprak haar over mijn liefde, maar zij wees mij af en wees mij de deur. Toen zag ik een rode mist voor mij en in haar ogen las ik haar afkeer en dat maakte mij razend. Ik zwoer in mijzelf, mij te zullen wreken en op hetzelfde ogenblik viel mij het middel in, om aan mijn wraakzucht te voldoen. Ljoeba rende weg, alsof ik een gevaarlijk dier was, dat zij moest ontvluchten, en mijn besluit was genomen. Op een tafel stond het etui met instrumenten van Dimitry Domirsky, haar broer. Ik maakte het bliksemsnel open en nam er een groot ontleedmes uit, waar zijn voorletters op het heft

stonden. Toen rende ik weer weg en de duivel moet de hand in het spel hebben gehad, want weer was de portier afwezig. Om negen uur kwam ik terug, maar nu was de man op zijn post. Ik wist niet of Draper misschien bevel had gegeven, alle vreemdelingen de deur te wijzen en daarom zei ik maar op goed geluk, mij zijn verhalen herinnerend, dat ik zijn zoon was. Ik klom de trappen op en de huishoudster maakte de deur open en liet mij binnen, maar ik volgde haar op de voet, en was in zijn kamer, vóór zij mijn komst nog hadden kunnen aankondigen. Hij moet mij dadelijk herkend hebben, want hij werd doodsbleeke, zijn sidderende hand tastte naar de la van zijn bureau. Maar ik was hem voor. Ik smiet hem opzij en wierp hem zijn lafhartig verraad voor de voeten. Ik maande hem aan, bewijzen van het tegendeel te leveren, maar hij stotterde, stamelde, op zijn bleke gezicht was zijn schuld even duidelijk te lezen, alsof het met een stalen stift in marmer gegrift was. Hij moet geweten hebben, dat ik hem kwam doden, want nooit heb ik zo'n walgelijke vrees in de ogen van een man gezien. Toen, op het laatste ogenblik, probeerde hij mij te vermurwen. Ik zeg u, die laffe hond deed een voetval voor mij en bezwoer mij, hem te laten lopen, hem, die onze zaak verraden had, die ons had willen laten verjagen als gevaarlijk tuig. En toen hij de koude minachting in mijn ogen las, toen probeerde hij mij verraderlijk aan te vallen, gewapend met een scherp en spits, stalen vouwbeen, dat hij, met zijn rug naar zijn bureau staande, had gegrepen. Maar ik had zijn bewegingen gevolgd, en toen hij het wapen ophief, stootte ik hem het ontleedmes in de borst. Hij viel als een blok op

zijn stoel neer en gleed van daar op de vloer, dood. Ik had mijn dubbel doel bereikt. Ik had een schurk gestraft en ik had mij gewroken op Ljoeba Domirsky, want men zou nu haar broer van de moord beschuldigen. Welnu van dat

laatste heb ik berouw, niet van het eerste. Hij verdiende het dubbel en dwars, Jesse Draper, of John Houston, hoe zijn naam dan is. En nu kunt u met mij doen, wat u wilt. Met mij is het afgelopen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

MUITERIJ OP DE « VICTORIA »

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Poststr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :